

แพ๊ภย

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรามาบวชกันแล้วนะ เราเป็นพระเห็นใหม่ พระ ! เวลาค้นหาค้น เราไปค้นหาค้น เวลาเขาไปหาพระนะเขาต้องไปที่โบสถ์ เพราะในโบสถ์มีพระประธาน คิดว่าพระประธานเป็นพระ แต่ในพระประธานนั้นเป็นตัวแทนใจ เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมอยู่โคนต้นโพธิ์นั้น แต่หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้อาสวักขญาณในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ประเสริฐ.. พระคือความรู้สึก พระคือพุทฺโธ พุทฺธะ คือนามธรรม คือสิ่งที่พ้นจากกิเลส ผู้ประเสริฐมันอยู่ที่หัวใจนั้น ไม่ใช่ผู้ประเสริฐมันอยู่ที่วัตถุ

วัดสร้างกันมานะ ไปดูสุโขทัยสิ เวลาเผาไปแล้ว พม่าเผาหมดเลยเห็นใหม่ สุโขทัย มันเหลือแต่ซาก นั้นใจ ถ้าพระข้างนอกเรายังว่าเป็นพระ ๗๐๐ ปี สุโขทัยอายุ ๗๐๐ ปี พระประธานในวัดนั้น สิ่งที่เป็นวัตถุที่นั่นอายุ ๗๐๐ ปี แล้วอายุศาสนา ๒,๐๐๐ กว่าปี แล้วเราก็คงมาไม่ถึง ๑๐๐ ปี แล้วเราจะมาค้นหาพระกันที่ไหนละ

ถ้าเราค้นหาพระ เราต้องค้นหาพระมาในหัวใจของเรา ถ้าค้นหาพระในหัวใจของเราเราจะเอาอะไรเข้าไปค้นหา มัน ศีลธรรมเห็นใหม่ ศีลคือขอบริ้ว กลั่นใจเข้ามา ขอบเขตของมัน ศีลคือการไม่ฝ่าฝืนทำ นอกจากศีลข้อบั้งคั้นนั้น ถ้ามันไม่เป็นข้อบั้งคั้นนั้น เห็นใหม่ไม่ทำจากข้อบั้งคั้นนั้น มันเป็นอิสระของมันขึ้นมา เป็นปกติ

ศีลละ คือ ความปกติของใจ ถ้าใจมันปกติมันมีโอกาสของมันที่จะเข้าไปค้นหาของมัน แต่ถ้ามันไม่มีศีล ไม่มีศีล ไม่มีสติ ไม่มีสติ ไม่มีสติของใจ มันโดยสัญชาตญาณ ทำงานโดย

พลังงาน พลังงานมันจะแผ่ของมัน ไปเห็นไหม พลังงาน ธรรมชาติของพลังงานมัน เคลื่อนตัวของมันไป มันแปรสภาพของมันอยู่ตลอดเวลา เพราะมันเป็นพลังงาน

ตัวจิตมันเป็นพลังงานที่มีชีวิต เป็นพลังงาน พลังงานเขาต้องคืบคลานขึ้นมา อย่างเช่น โรงไฟฟ้า อย่างเช่นต่างๆ เขาต้องมีกระแสไฟฟ้า ก็ต้องมีกังหัน มีมอเตอร์ ความ หมุนของมัน มันถึงเกิดพลังงานขึ้นมา

แต่สันตติ จิตมันเป็นธรรมชาติพลังงานที่มหัศจรรย์ สันตติคือมันเกิดใจ มันเกิด ๆ ต่อเนื่อง ความเกิดต่อเนื่องนี้ เวลาการเกิดนี้มันเกิดต่อเนื่อง มันเป็นพลังงานที่มีชีวิต พอ เป็นพลังงานที่มีชีวิต มันมีวิชา มันมีการครอบงำของมัน และพลังงานนี้มันถึงไม่ปกติ ไม่ปกติเพราะมันต้องมีแรงขับ มันมีวิชา แรงขับวิชานี้ มันทำให้จิตนี้เกิดตาย เกิด ตาย ในการต่อเนื่องนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อก้อน พยายามรื้อก้อน ไปศึกษาทรมานทุก วิถีทางเพื่อจะให้เอาชนะตัวเองให้ได้ มันไม่มีทางเอาชนะตัวเองได้ แต่เมื่อพระพุทธเจ้า ย้อนกลับที่ตั้งแต่โคนต้นหญ้า ตั้งแต่เป็นเด็กน้อย เห็นไหม

ในความสัมผัส คุณ สันทิฏฐิโก ความสัมผัส แม้แต่เด็กน้อยยังจำได้ว่าความสัมผัส อันนั้น อานาปานสติ กำหนดลมหายใจ มีความสัมผัสอย่างไร ความสัมผัสพลังงานตัว นั้นมันมีที่เกาะใจ พลังงานตัวนั้นที่มันกระจายตัวเป็นธรรมชาติของมัน พลังงานของมัน ที่จะมารวมตัวได้

พลังงานจะมารวมตัวได้ ตั้งแต่กำหนดอานาปานสติจนจิตมันสงบเข้ามา พอสงบ เข้ามา พลังงาน สันตติที่มันสงบตัวเข้ามาเป็นพลังงาน พลังงานไม่มีชีวิต พลังงานมันเป็น สิ่ง เป็นวัตถุ มันเป็นสสารอันหนึ่ง พลังงานมันแปรปรวนของมัน

แต่พลังงานสันตติ สันตติมันเป็นจุดกำเนิด มันเกิดจากอะไร สิ่งที่ถูกกำเนิด กำเนิดจากอะไร เพราะเกิดจากอะไร ถ้าจิตมันสงบเข้ามาเห็นไหม ตั้งแต่ บุปเพณิวาสนาสติญาณ จุดกำเนิดนั้นมันเก็บข้อมูลสิ่งใดไว้

ถ้าจุดกำเนิดเก็บข้อมูลสิ่งใดไว้เห็นไหม ย้อนต่างๆ มันเก็บมันสะสมไว้ที่นั่น มัน เป็นความมหัศจรรย์เห็นไหม พระผู้ประเสริฐเขาประเสริฐกันที่นี้ เขาหากันที่นี้ นี้อยู่ที่นี้

แล้วเราเกิดมาในโลกเห็นใหม่ นกยังมีรวงมีรังเป็นที่อาศัย เราก็ต้องมีที่อาศัย อาวาส
อาราม เป็นที่อยู่ของอารามิก เป็นผู้ที่ไม่มีเหย้ามีเรือน

เราบวชมาแล้วเราไม่มีเหย้าไม่มีเรือน พระอยู่ที่ไหน พระต้องอยู่ที่วัด พระอยู่ที่
อาราม พระไม่อยู่ที่บ้าน ที่บ้านมีแต่พระพุทธรูปเอาไว้กราบเคารพบูชาของเขา แล้วใน
อารามเป็นที่อยู่ของผู้ไม่มีเรือน แล้วไม่มีเรือนนี้ที่อยู่ของใจมันอยู่ที่ไหนละ เราบวชเรา
เรียนขึ้นมาแล้ว เราจะแสวงหาของเรา

หาพระเห็นใหม่ สมมุติสงฆ์ เวลาไปวัดไปวา ไปประพาศปฏิบัติ ไปหาสมมุติ
สงฆ์ ไปหาครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ท่านมีเทคนิค มีวิชาการ ท่านมี
ประสบการณ์ของท่าน ท่านมีของท่าน ท่านเข้าใจเรื่องจิตวิญญาณ ท่านเข้าใจเรื่องของใจ
ใจมันควรจะเริ่มต้นอย่างไร ควรจะแสวงหาอย่างไร

เราอยู่กับโลกเราต้องมีที่อาศัย นกยังมีรวงมีรังเห็นใหม่ เราก็มีวัด อาวาส ที่อาศัย
พอมีวัด ที่อาศัยเห็นใหม่ คุณิ บุญเพนิวาสนาบุญคุณสิ่งที่กำหนดระลึกอดีตชาติ
จุตูปปาตญาณ อาสวัภขญาณ เวลาสิ้นสุดกิเลสไปแล้ว จิตไม่มี ทุกอย่างไม่มี หมดสิ้น
กระบวนการของมันไป แต่ยังมีร่างกายอยู่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ที่ท่านเทศนาว่าการอยู่นี้ ท่านยังมี
ร่างกาย มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ เป็นภาระ เป็นภาระของพลังงานที่สะอาด พลังงานที่ทำลาย
ตัวเองแล้วเป็นพลังที่สะอาดเห็นใหม่ พลังงานที่ยังไม่ทำลายตัวเอง พลังงานฟอสซิล
พลังงานถ่านหิน พลังแก๊ส พลังงานต่างๆ ใช้พลังงาน พลังงานมีความสกปรกของมัน
ขนาดไหน

นี่พลังงานที่สะอาด สะอาดจากอะไร สะอาดจากกิเลสต้นหาคความทะยานอยาก
ในอวิชชาของตัว ถ้าสะอาดจากกิเลสต้นหาคความทะยานอยากเห็นใหม่ มันก็ยังมีร่างกาย
มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ เพื่อจะเป็นประโยชน์กับโลก

เราอยู่โลก เราก็ต้องอยู่กับโลก เราอยู่กับโลกเราจะรู้ได้อย่างไรว่าครูบาอาจารย์
องค์ไหน ท่านมีพลังงานสะอาดหรือพลังงานที่สกปรก สิ่งที่เป็นความสกปรกเป็นอวิชชา

ค้นหาความทะยานอยาก มันแสวงหา มันต้องการ มันอยากดัง อยากใหญ่ อยากนั่น สิ่งนี้
เขาให้ไปชำระมัน เขาไม่ได้ไปเพิ่มพูนมัน

ถ้าชำระมันเห็นใหม่ ก็เลศค้นหาความทะยานอยากมันขับเคลื่อนมันอยู่แล้ว แต่เรา
เอาวิชา นี้ไง ถ้าเป็นธรรมจื้นมามันจะไม่แพ้กัยตัวเองไง มันจะแพ้กัยตัวเองนะ ถ้ามัน
กิเลสค้นหาความทะยานอยากนี้ เพราะมันไปเอาแต่เรื่องข้างนอก เรื่องของตัวเองมันไม่
ดูแลไม่รักษา

ถ้าเรื่องของตัวเองไม่ดูแลไม่รักษา ไม่ย้อนกลับมาที่ตัวของตัวเอง ดูแลรักษาที่นี้
รักษาที่เรา สติปัญญาอยู่ที่เรา ถ้าสติปัญญาอยู่ที่เรา อย่างอื่นมันสะอาดบริสุทธิ์ไปหมดเลย
ถ้าสิ่งหัวใจมันสะอาด ถ้าหัวใจมันสกปรก เรื่องจากข้างนอกเราไม่ไปยุ่งกับมันนะ เรื่อง
จากข้างนอกเราจะไปกว้านเข้ามาทำไม มันเรื่องของโลก

คุณิ ดูเวลาลดค่าเงินบาทเห็นใหม่ คุณิ เวลาเศรษฐกิจของโลกมันก็ต้องกระทบกัน
ไปหมดเลย ไม่ใช่การกระทำของเราเลย เราไม่ได้สามารถยับยั้งมันได้เลย เพียงแต่เราจะ
ตั้งรับ เราจะเอาตัวเรารอดจากวิกฤตนั้นได้อย่างไร เราอยู่กับโลกก็เป็นอย่างนั้น กระแส
นโยบายของโลก กระแสของรัฐบาล กระแสลม

คุณิ สมัยสงครามเย็นเห็นใหม่ กระแสลม กระแสการเมืองทางใดมา เราจะรู้ตาม
ลมอย่างไร เราเป็นประเทศเล็กจะอยู่กับสังคมเขาอย่างไร นี่เรื่องของโลกมันเป็นอย่างนั้น
มันเป็นการเมือง มันเป็นเรื่องกระแสสังคม มันเป็นเรื่องความเห่อเหิม ความ
ทะเยอทะยานของเขาเป็นครั้งเป็นคราวของมันไป

เราเป็นพระ เราจะออกไปยุ่งกับการเมืองอย่างนั้นทำไม เราไม่ยุ่งเรื่องการเมือง
อย่างนั้น แต่เรารู้มันใช่ไหม พระที่มีสติสัมปชัญญะเขาจะรู้กับมัน แต่ไม่ไปยุ่งกับมันนะ
รู้มันแล้วรู้ไปตามลมเห็นใหม่ รู้! ไม่ใช่รู้แบบไม่รู้

คุณิ ในสังฆกรรม “เธออย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้าณะ” พระอริยเจ้าเขาารู้
ว่าสิ่งนี้ มันไม่ใช่กาลเวลาที่เราสวมควรจะพูด แล้วมันจะตื่นใจ โลกมันจะตื่นกันไปหมด
สิ่งจะเป็นอย่างนั้นๆ มันจะเป็นอย่างนั้นหรือไม่เป็นอย่างนั้น มันเป็นอนาคต มันจะ
พิสูจน์กัน

แต่ในปัจจุบันเราจะไม่พยากรณ์อย่างนั้น เราจะไม่ว่าอย่างนั้น เรายังรักษาเวลา นี่ไง ไม่ใช่ลู่ตามลมโดยที่ไม่รู้เรื่องนะ คำว่าลู่ตามลมคือไม่ใช่เรื่องของเรานะ มันสุคติวิสัย เรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เรื่องของความทุกข์ความสุขของเรามันเป็นวิสัยของเรานะ เรารับรู้ของเรา เราจับต้องของเรา เราสัมผัสของเรา เรารู้ของเราว่าสิ่งนี้เป็นความสุข ความทุกข์ของเรา

สิ่งที่เป็นความสุข ความทุกข์ของเรา สิ่งที่มีมันเป็นปัจจัยตั้ง มันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของเรา เราต้องทำตรงนี้ เราต้องแก้ไขตรงนี้ ถ้าแก้ไขตรงนี้ได้ ข้างนอกมันจะเข้าใจ แล้วมันจะวางไว้ตามระบบเลย ถ้าแก้ไขตรงนี้ได้ไม่ได้ เพราะอันนี้มันคืออะไร กิเลสตัณหาความทะยานอยาก มันเป็นภัยนะ แพ็กัยตัวเอง !

ถ้าภัยตัวเอง ถ้ามันมีจุดยื่นของเรานะ ข้างนอก.. เราไม่ทันเขาหรอก เราไม่ทันเพราะว่าถึงจะรู้ทัน.. น้ำท่วมนะ ภูเขาตภัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นนะ ธรรมชาติเวลามันเปลี่ยนแปลงเกิดพายุขึ้นมา เราจะทำอย่างไร เราก็ต้องพยายามรักษาชีวิตของเราให้ใหม่ สิ่งใดที่แก้ไขได้ สิ่งใดที่เราจะไม่ให้มันเสียหาย เราจะพยายามขนย้าย หลบไปที่ปลอดภัยแล้ว เราทำได้เราก็ทำ

ถ้าทำไม่ได้นะ นี่ไง มันถึงวาระของมัน กรรมของมันๆ มาถึง มันต้องเป็นอย่างนั้น ถ้ากรรมมาถึง อยู่ที่กรรมดีของเรา อำนาจวาสนาของเรามีแค่ไหน ถ้าอำนาจวาสนาเรามีนะ มันจะมีคนมาช่วยเหลือเรา มันจะมีคนมาจุนเจือเรา เพราะอำนาจวาสนาของเรา เราสร้างของเราไว้

ถ้าถึงเวลาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถึงเวลากรรมดีขึ้นมา คุณดี เวลาทำดีขึ้นมาเห็นไหม คุณดี ครูบาอาจารย์ของเราหรือใครก็แล้วแต่ที่เป็นที่รักศรัทธาของญาติโยมเขา ไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้าเกิดวิกฤตทุกคนเขาจะไปดูแล เขาเป็นห่วงเป็นใยทั้งนั้น เขาช่วยเหลือเจือจาน

แต่ของเรานี้มันไม่มี แล้วพยายามจะแสดงว่าให้มันมี มันเป็นไปได้หรอก อย่าไปเอาข่าวมงคลหรือตื่นข่าวจากข้างนอกเข้ามา แล้วมาทำให้ตัวเองเดือดร้อนนะ ถึงเวลาข้างนอกมันมีข่าวแล้วตัวเองไม่ได้ดูแลตัวเอง เรื่องของเขา !

เรื่องของเราไม่ต้องไปห่วงกังวล เรื่องของใครก็ไปกว้านเข้ามาเป็นภาระของเรา แล้วก็มาพาลตนเอง ทั้งๆ ที่ภัยของตัวเองก็มีอยู่แล้ว ภัยของตัวเอง ถ้าจุดยืนของตัวเอง ไม่มี มันวินิจัยสิ่งนี้ไม่ได้เลย มันเรื่องของเขา

ถ้าเรื่องของเขา กระแสโลกมันก็เป็นอย่างหนึ่งนะ ไอ้เนี่ยมันเป็นเรื่องของเขาแล้ว ถ้าเราทันของเรา เราทันถึงตัวเราเองมัน ไม่จำเป็นนะ มันไม่จำเป็นเลย มันไม่จำเป็นเลย เพราะมันเป็นการน้อล มันเป็นเรื่องของการเมือง ไม่เป็นเรื่องของความจริงเลย ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เราทำดีของเราละ

คูตี คูอย่างที่อยู่ทั้ๆ พอทำดีขึ้นมาปลุกตื่นไม้ ป่าไม้มันได้ทั้งหมดนะ เคียนี่ป่าไม้ ไม่ได้กล้าเข้ามาแตะเลย ป่าไม้ยังทำไม่ได้อย่างเราทำเลย ป่าไม้ไม่กล้าเข้ามาแตะ...เขายกเว้นให้เลย เขายกให้เลย เขาไม่เข้ามาดูแล..

แต่ก่อนจะเป็นอย่างนี้ได้ ปีแรกไปเห็น ไหม เขาเข้ามาบี๊ๆ ตลอด บี๊แล้วบี๊อีกๆ ... เพราะเขาบอก “พระจะมาปลุกต้นไม้จะปลุกก็ต้นไม้ ? จะปลุกก็ต้นไม้ ?”

เคียนี่เขามานะ “ไอ้โฮ ! ไปเองบประมาณมาจากไหน ? ไปเอาต้นไม้มาจากไหน ? รัฐบาล...แม้แต่ป่าไม้ยังทำไม่ได้ขนาดนี้เลย ป่าไม้ยังทำไม่ได้ขนาดนี้”

เขาวัดกันที่ผลงาน เขาวัดที่ความนิ่งของเรา ถ้าเรานิ่ง เราทำของเราเขาชูเราเอง เขาพอใจ เขายอมรับความจริง

แต่ถ้าเรายังดิ้นยังส่ายอยู่ เขาเหย่ได้ตลอด เขาเหย่เราได้ตลอดเลย เพราะเราหัวมันส่ายหางมันกระดิก ร่างกายมันปลิ้นปล้อน ไล่ฟุ้งมันไหลไปตลอดทางเลย ไปทำให้เขาเห็นหมด ใสนี้เป็นมาหมดเลย เลือดออกเป็นทาง เลือดเต็มทางไปหมด แล้วใครเขาจะไม่เข้ามาเหย่

แต่ถ้าเรานิ่งของเราเห็นไหม เราทำของเรา ตอนนี้อยู่ทั้ๆ คูตี สมชายบอกว่า “หลวงพ่อ ป่าไม้เหรอสบายมาก ทุกอย่างสบายมาก สบายมาก สบายมาก” ไปที่ไหนเขายอมรับหมด เพราะอะไร เพราะความนิ่งของเรา

เราไม่ยุ่งกับเขาเลย เรารคน้ำตื้นไม้ เราตัดหญ้า เราไม่ได้ไปอยากดัง อยากใหญ่ นะ .. เราผสมปุ๋ย เราดูแลปุ๋ย เราใส่ปุ๋ย ตื้นไม้มันก็ขึ้นมา

นี่ไง เราไม่ทำความดีอะไรเลย เราไม่ออกไปยุ่งกับโลกเลย ไม่ได้วิ่งเต้นเฟ้นกระโดดไปหาใครเลย ไม่ได้ไปฉ้อฉลอะไรกับสิ่งใดเลย ทำไมเขายอมรับล่ะ เขายอมรับเพราะอะไร เขายอมรับเพราะเรานิ่ง เราไม่ได้ไปยุ่งกับเขา แล้วเราไม่ต้องการสิ่งใด เราทำของเราคนเดียวได้

นี่ไง มันแพ้ภัยตัวเองต่างหากละ มันไม่ได้แพ้ใครเลย เพราะเขาไม่กล้ายุ่งกับเรา หรือเขาไม่กล้ายุ่งกับไอ้หงบหรือ ! ทุกคนไม่กล้ายุ่งกับกู ! เพราะอะไร เพราะกูมันนิ่ง !

แต่เขาไปยุ่งในทางอื่นเข้ามา เขาไปยุ่งกับทางอื่นเข้ามา เขาเอาอะไรมาต่อกูก็ไม่เอา เขาต่อทั้งนั้นอะ ทั้งล่อ ทั้งล่อ ทั้งฉ้อ เพราะคนเราเขาวิเศษมีรู้อื่นด้วยด้วยความรู้ของเขา ในเมื่อเขาอยากดังอยากใหญ่ เขาอยากได้ตำแหน่ง เขาอยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์ คิดดูสิการแย่งชิงยศถาบรรดาศักดิ์ที่เขาทำกัน เขาทำกันเพื่อตัวของเขา

แต่เขาไม่มีความสามารถ เขาวิ่งเต้นมาหาเรา แล้วเวลาเขาพูดกัน นี่เขาพูดกันอยู่ เราได้ยินอยู่ เขาบอกว่า “นายหงบล่ะ ไอ้หงบมันไม่เอาอะไรหรือ ออะไรก็ไม่เอา” เวลาเขาประชุมกัน เขาพูดกันอยู่ เขาพูดถึงวัดเรา แล้วเขาก็ประชุมกันเองว่ามันไม่เอาอะไรหรือ คือเวลาเขาทำอะไรไปแล้ว ในสังคมฯ จริงไหม เราไปแย่งชิงสมบัติของคนอื่นเขา มา แล้วเจ้าของสมบัติเขาอยู่นั้น แล้วถ้าคนอื่นเขามองมา ในสังคมนั้นเขาอายุไหม

เวลาเขาอายุขึ้นมา เขาถึงถามเลยว่า “แล้วเจ้าของสมบัติเขานั่งอยู่นั้น แล้วสงบมันว่าอย่างไร” เขาประชุมกันเอง

เขาบอกว่า “สงบมันไม่เอาอะไร มันไม่เอาหรือ พระครูก็ไม่เอา ออะไรก็ไม่เอา” ทั้งๆ ที่มันแย่งกันอยู่นั้น ! ทั้งๆ ที่มันมาเอาความดีความชอบของเราไปหาผลประโยชน์อยู่นั้น ! ด้วยข้อเท็จจริงมันเป็นผลงานของใคร

พวกนี้ไม่ได้พูดเพื่อจะแย่งชิงผลงานของใคร เราพวกเรามันเป็นวัวงานอะ แล้วคำว่า “วัวงาน” เห็นไหม นกมันต้องมีรัง ที่อาศัย เราก็พยายามสร้างรังสร้างรังก็เพื่อพวก

เรา เพื่อสมณทายาท เพื่อการประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้คนเป็นที่อยู่ที่อาศัย ใครจะเห็นดี เห็นงาม เขาจะติฉินนินทา วิจารณ์ทั่วประเทศไทย สร้างทำไมให้มันเป็นภาระสังคมอีก เอาเงินของสังคมที่เขาสละทานไปเพื่อประโยชน์กับสังคมไม่ดีหรือ นั่นเขามองกันแต่ วัตถุไฉ

แต่ของเราเห็นใหม่ คุณิ นักกีฬาที่ต้องมีที่อาศัย นักกีฬาต้องมีสนามซ้อมของมัน เวลาเข้าศึก คุณิ ทหารเขารบยังต้องมีสนามซ้อมของเขา

นี่ก็เหมือนกัน วัตถุประสงค์เป็นที่อยู่ของอารามิก ของนักบวชของเรา เราก็ทำไว้ แก่นักบวชของเราที่มันสนใจ มันจงใจ ความสนใจ ความจงใจขึ้นมาเห็นใหม่

สถานที่ของเราก็คือสถานที่ สถานที่ที่เป็นสถานที่นะ ถ้าคนไม่ปฏิบัติขึ้นมา สถานที่ที่จะสร้างคนขึ้นมาได้อย่างไร สถานที่ที่เป็นสถานที่แต่คนเข้าไปสถานที่นั้น คนอาศัยสถานที่นั้นอยู่นั้น คนประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คนอาศัยสัปบายะให้หัวใจมันมีหลักมี เกณฑ์ขึ้นมา

แต่เพราะว่านี่สร้างวัดสร้างวาขึ้นมา ต้องการศาสนทายาท ต้องการพวกอารามิก อารามิกมากี่พวกอึ่งอ่างมาเลย โนนก็ไม่พร้อม นี่ก็ไม่มี โนนก็ไม่ได้ นั่นมันเรื่องของเขา เราสร้างกันมาเราสร้างในขอบเขตบนธรรมวินัยของเรา เรายุทธของเรา ใครพอใจ หรือไม่พอใจมันเรื่องของเขา

เรานิ่งอยู่ ใครจะมาหรือไม่มาช่างหัวมัน ไม่ต้องไปอยากดัง อยากใหญ่ ไม่ต้องต้องการให้ใครมาพัก เทียวโทรศัพท์เรียกไปทั่วโลกเลยว่า “วัดกุมิไวย มาพักที่กุมิไวย”

..แล้วไปเรียกมาทำไม เรียกมาจะเอาอะไรไปต้อนรับเขาละ มึงไม่มีแอร์ให้กูๆ จะอยู่ทำไมละ ใครจะไปไหนช่างหัวมันเถอะ ที่ไหนดี สาธุ.. เชิญตามสบาย เราจะอยู่กับเรา อยู่กับโคนต้นไม้ของเรา เราอยู่ของเราด้วยความพอใจของเรา

ถ้าจิตใจมันนิ่งเห็นใหม่ เราจะไม่ต้องการทุกขร้อนขนาดนี้ แต่เพราะจิตใจเราไม่นิ่ง สร้างวัดแล้วเราต้องการคนอยู่ ไม่มีหมามาอยู่ด้วยสักคนหนึ่ง แต่กระทั่งสร้างวัดแล้ว กูไม่เอาใครเลย กูจะอยู่ของกูคนเดียว หมามันจะวิ่งมาอยู่ด้วย หมามันวิ่งมาเลยเพราะอะไร เพราะเราอยู่ได้ เราทำของเราได้ เราไม่ต้องไปสนใจกับใคร ไม่ต้องไปสนใจกับใคร

กฎหมายเขาไว้บังคับคนทำผิด เราทำอะไรผิด เราทำตามธรรมและวินัยมีสิ่งใดที่ผิด ถ้ากฎหมายเขาไว้บังคับคนผิดใช่ไหม แล้วเวลาเขาเอากฎหมายมาขึ้น เราไปเดินอยู่ทำไม ถ้าเราเดินตามกฎหมายเราผิดหรือ เรามีอะไรผิด เราไปน้อ โกงใคร เราไปทำใครของสิ่งนั้น ที่ดินต่างๆ นั้นเขาซื้อขายกันมา เปลี่ยนมือกันมา แล้วเปลี่ยนมือมาแล้วให้พระเจ้าไปอยู่ มันผิดตรงไหน แล้วทำคุณความดีมันผิดอย่างไร

คนที่เขาไปซื้อขายมา ขึ้นฟ้องศาลสิ ผิดโดยเจตนา ผิดต่างๆ มันมีเยอะเยอะไปหมด ไม่ต้องไปเดินเดินกับอะไรเลย ของมันสะอาดบริสุทธิ์ เราเข้าไปด้วยความสะอาดบริสุทธิ์เห็นไหม

สิ่งต่างๆ สมัยก่อนมันไม่มีเอกสารสิทธิ์ พระไปอยู่ที่ไหนก็ได้ พอพระไปอยู่ที่ไหนก็ได้ พระไปอยู่ที่ไหน เพราะอะไร เพราะคุณสิ เวลาพระขึ้นมาเห็นไหม กษัตริย์เราจะปกครองแผ่นดิน โดยธรรม แล้วจะพวกมันมีศรีสุข กษัตริย์ขนาดไหน เขาเคารพบูชาพุทธศาสนา แล้วพุทธศาสนามันเป็นการฝึกตัว เป็นการสร้างบุคลากร เป็นการสร้างศาสนทายาทขึ้นมา

“ถ้าผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” ใครเข้าถึงธรรม เป็นที่พึ่งที่อาศัยของสัตว์โลก แล้วสิ่งต่างๆ ผู้ปกครองเขาต้องการให้ชาติร่มเย็นเป็นสุข เขาก็ต้องการคุณธรรม ต้องการสังคมให้มีคุณธรรม มีศีลธรรม จริยธรรม ให้มีศาสนทายาท แล้วเราทำสิ่งที่นโยบายของรัฐ นโยบายต่างๆ เขาทำกันอยู่ก็เพื่อคุณงามความดี

แล้วเราทำขึ้นมาแล้วมันจะผิดกฎหมายไปตรงไหน กฎหมายจะไปบังคับคนดีได้อย่างไร กฎหมายก็คือกฎหมายสิ แต่ถ้าทำความดีแล้ว ถ้ามีความเข้าใจผิดของเจ้าหน้าที่กฎหมายหรือต่างๆ หรือพระ

ในวงการพระทุกสังคม มีคนดีและคนชั่ว สิ่งต่างๆ มันก็เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ปกครอง ที่เห็นสมณะ เห็นผู้เข้ามาอยู่อาศัยในที่ต่างๆ ก็บอกว่าเข้ามาด้วยความถูกต้อง หรือด้วยความฉ้อฉล ด้วยการเข้ามาด้วยเล่ห์ด้วยกลอย่างไร เขาก็ต้องพิสูจน์เป็นธรรมดา

คนเข้ามา คนไม่เคยเห็นหน้ากัน เขาจะเชื่อใครว่าใครเป็นคนดีหรือคนชั่วละ คนดี คนชั่วเขาต้องพิสูจน์กันซะใหม่ ใครดีหรือใครชั่ว ถ้าใครดี ใครชั่ว การกระทำของเรามันฟ้องเองว่าดีหรือชั่ว

แล้วถ้าเรานิ่งอยู่ เราทำของเรา เขาดูเราอยู่แล้วเราไปเดินรนสิ่งใด มันไม่มีอะไรที่ทำให้เราต้องไปเดินรนอะไรเลย อยู่เฉยๆ นี่แหละ แหม ! สุดยอดเลย ไปเดินรนกับมันๆ จะได้อะไรมาเป็นประโยชน์กับเรา มันไม่มีอะไรเลย ยิ่งเดินเท่าไร หมามันยิ่งห่างออกไป ยิ่งขวนขวายเท่าไร หมามันยิ่งไม่หันมามองเลย ถ้ามันอยู่เฉยๆ หมามันวิ่งเข้ามาเอง

มันไม่ต้องไปเดินรนอะไรเลย ไม่ต้องทำอะไรเลยเห็นไหม มันแพ็กัยตัวเอง มันแพ็กัยอวิชา แพ็กัยความฉลาดของกิเลส กิเลสมันฉลาดกับตัวเองยังไม่วู้ตัวนะ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ไง พอรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็คือไม่รู้มันนะ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์มันก็ฉลาดของมันซะใหม่

ในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนเลว ในวงการพระ หลวงตาท่านพูดประจำ “ถ้าคนเลวนะท่านยังพอจะแก้ไข ถ้าพระเลว บอกแหม ! มันรับไม่ได้” หลวงตาบอกว่า “ท่านไม่ยอมมองพระเลวเลย ไม่อยากหันไปมองเลยพระเลวๆ เนี่ยะ ไม่อยากหันไปมองเลย”

แต่ ! แต่พระเลวๆ พยายามจะไปเกาะท่านนะ เพราะพระเลวๆ มันขายไม่ได้ พระเลวไปที่ไหนก็ไม่มีใครเอา ของไม่ดี ไม่มีใครอยากได้ แล้วของไม่ดี มันจะบอกมันเป็นของดีนี่มันก็พูดตัวเองของมันไม่ได้ มันต้องอาศัยของดี เพื่อไปอยู่กับของดี เพื่อให้ได้กลิ่นคุณงามความดีครอบตัวมัน

ท่านถึงบอกว่า “พระเลวๆ ท่านไม่ยอมมองหน้าเลย” แต่พระเลวๆ ก็พยายามจะไปพัวพันกับท่าน แต่นี่สังคมสังคมเห็นไหม ศาสนทายาท คนดีแบบว่าการกระทำเป็นจิตนิสัย เป็นการกระทำของคน คนมันมีอำนาจาสนาแค่ไหน นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง ครูบาอาจารย์ของเราท่านมองนะ ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์หรือสิ่งใดไม่เป็นประโยชน์

ถ้าไม่เป็นประโยชน์นะ.. ต้นไม้มีแก่น มีเปลือก มีกระพี้ แก่นมันมีสักเท่าไร กระพี้มันมีมากขึ้น ยิ่งเปลือกนี้หุ้มทั้งต้นเลย แต่แก่นมันมีเท่าไร

ในพระพุทธศาสนา ในการประพฤติปฏิบัติของเรา ในสมัยนี้มีลัทธิปัญหาเห็นใหม่ พระอรหันต์มหาศาลเลย พระเจ้ามีลัทธิที่ไปตามปัญหาเห็นใหม่ ไม่มีใครตอบมีลัทธิที่ได้เลย จนพระอรหันต์ต้องไปรอนาคเสน ตั้งแต่เกิดเอานาคเสนมาฝึก นาคเสนมาประพฤติปฏิบัติจนนาคเสนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นาคเสนสามารถปะทะกับมีลัทธิที่ได้ทั้งๆ ที่มีพระอรหันต์เยอะแยะเลย

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อสิ่งที่พระมันจะเลวหรือมันจะดี มันโดยตัวของเขา ใจเราของเรานี้รักษาตัวของเรา ไม่ต้องไปวัดใครดี วัดใครเลว ถ้าวัดใครดี วัดใครเลว มันต้องวัดที่เรา ธรรมวินัยนี้ไว้จับตัวเรา

คำพูดนี้สำคัญมากนะ เวลาพูดออกไปพูดโดยไม่ได้อยู่ยังคิด คนอื่นเขาคิดนะ คนอื่นเขาเห็นนะ ช้างจี่.. หลวงปู่มั่นท่านพูดอย่างหนึ่ง หลวงตาท่านพูดอย่างหนึ่ง ครูบาอาจารย์ท่านพูดอย่างหนึ่ง ช้างจี่ เราไม่ใช่ช้าง เราไปจี่อย่างนั้นไม่ได้ เราจะพูดอย่างนั้นไม่ได้

คำพูดของครูอาจารย์ท่านพูดขึ้นมา ท่านมีศักยภาพของท่าน มีบารมีของท่านๆ พูดของท่านได้ คำพูดคำเดียวกันนี้แหละ ผู้ใหญ่พูดได้

หลวงตาท่านพูดบ่อย “เด็กรู้เด็กก็พูดได้ ผู้ใหญ่รู้ผู้ใหญ่ก็พูดได้ แต่เด็กพูดไม่มีน้ำหนัก” มันต้องรอวันเวลา รอวันเวลา..ความจริงท่านพูดความจริงเหมือนกันนะ แต่ถ้าพูดไม่เป็นความจริงละ คำพูดมันเป็นคำพูดเดียวกัน แต่คนเราตีความหมายไม่เข้าใจ หรือไม่เข้าใจคำพูดนั้นก็ไม่มีประโยชน์กับใครทั้งสิ้น

แต่ถ้าความพูดนั้นมีความหมาย รู้เหมือนกัน เด็กก็รู้ ผู้ใหญ่ก็รู้ คือเขาถึงธรรมเหมือนกัน ถ้าเข้าถึงธรรมเหมือนกัน แต่บารมีไม่ถึงกัน บารมีคนเขาไม่ยอมรับเห็นใหม่ ครูบาอาจารย์บอก คุณติ สังคมเขาไม่รับรู้อะไรเลย นี้อยู่ในป่าในเขาของท่านตลอดไป

พระอัญญาโกณฑัญญะ เป็นพระองค์แรกของโลก เป็นพระอรหันต์เลย เป็นพี่ใหญ่ เป็นพระองค์แรก เป็นพระอรหันต์องค์แรกในพระพุทธศาสนา สอนพระปุลณมณตานิบุตร หลานองค์เดียว แล้วตัวเองเข้าไปอยู่ในป่า ไม่ได้สอนใครเลย ไม่ได้สอนใครเลย นั่นนะมันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคน

ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปกว้านโลกมา ปล่อยให้เขาไป ปล่อยให้โลกอยู่ตามความเป็นจริง แล้วเราต้องอยู่ตามเป็นจริงของเรา อย่าไปกว้านเข้ามา ไม่ต้องไปแบกโลก ไม่ต้องโทรศัพท์ไปรื้อยแปดพันเก้า แล้วพอโทรศัพท์มาหัวใจก็ขุ่นมัว พอขุ่นมัวมันแสดงออก พระเห็นพระรู้นะ

พระเขาเห็นพระเขารู้ว่า ถ้าวันไหนโทรศัพท์มา กระเทือนหัวใจมา เคี้ยวออกฤทธิ์ มันมีอยู่ข้างในใจ ถ้ามีอยู่ข้างในมันแสดงออกมาเห็นไหม รู้ทำไมถึงการณ์ นี้กว่าคนอื่นเขาไม่เข้าใจ คนอื่นเขามองแล้วเขาไม่รู้

นี่ใจ ถ้าเรานิ่งอยู่หมามันจะมาอาศัย แต่ถ้าเราต้องการให้หมามันยอมรับ หมามันจะไม่ยอมรับ หมามันก็หากินของมันได้ สัตว์.. ไก่ป่า ไก่บ้าน ไก่ป่ากับไก่บ้านต่างกัน..

ไก่บ้านต้องมีเจ้านาย ไก่บ้านเวลาหิวเห็นคนมันจะวิ่งเข้าไปหากคน คนจะโปรยข้าวให้มันกิน

ไก่ป่ามันจะกลัวเขี้ยวหากินเอง มันจะไม่พึ่งใครเลย ไก่ป่ามันวิ่งเข้าป่า ไก่ป่ามันจะไม่กินข้าวจากมือคน ไก่ป่ามันจะหากินของมัน

ไก่บ้านมันหาข้าวกิน ถ้ามันไม่พอกินมันจะเข้าไปคลุกคลีกับคน

นี่ก็เหมือนกัน สัตว์นี้มันจะอาศัย มันจะอาศัยสิ่งที่มันเข้าใจของมัน นี่เหมือนกัน เราจะหวังอย่างนั้นไม่ได้ ฉะนั้นไม่ต้องไปคิดมาก ไม่ต้องไปยุ่งกับใครทั้งสิ้น ดูแลเราแล้วสำคัญตรงคำพูดนี้ เวลาพูดไปแล้วนะ ไม่ต้องสอนเลยความจริง

ความจริงนี่นะ ศีล ๕ มุสาวาทา ไม่พูดปด ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดนี้มันจะรู้อยู่แล้ว อันนี้คำพูดเราพูดออกไปมันเป็นเจ้านายนะ

เวลาไม่พูดเราเป็นเจ้านายคำพูด.. เวลาพูดไปแล้วคำพูดมันจะเป็นเจ้านายเรา

แล้วเวลาไปพูดอะไรออกไป แล้วคนเขาได้ยิน คนเขาฟัง เขาจับตรงนั้น แล้วเขาดูพฤติกรรม กลับมาข้อนดูพฤติกรรม มันทำไมไม่เหมือนพูดเลยอะ เวลามันพูดอย่างนั้นทำไมมันทำอย่างนี้ อย่างนี้คนเขาจับกันไม่ได้หรอก ฉะนั้นอย่าพูด ถ้าพูดไปแล้วทำไม่ได้อย่าพูด แต่ถ้าพูดแล้วต้องทำได้

มันมีโยมมาหาเรา เขาบอกเขาฟังซีดีเราแล้วเขาชอบใจมากเลย เพราะเรา
รับผิดชอบคำพูดเราทุกคำ คำพูดที่พูดออกไป ภูยืนยันคำพูดภูทั้งนั้นล่ะ จะสอบสวน จะ
ที่ไหน ได้ทั้งนั้นเลย คำพูดที่พูดออกไปนะ พูดได้ ถ้าเราพูดแล้วเราต้องทำได้อย่างนั้น

ในความรู้สึกของเรา เราทำได้ดีกว่านั้นอีก แต่ภูพูดมานี้ยังพูดไม่ได้เต็มความคิดที่
ภูจะทำได้อีกนะ ภูไม่เคยพูด ๑๐๐ เปอร์เซนต์เท่ากับที่ภูรู้เลย ภูพูดมาอย่างมากที่สุด ๕๐ , ๖๐
เปอร์เซนต์ ๗๐ เปอร์เซนต์อย่างสูง เพราะถ้าเอาคำพูดมายัน ภูทำได้มากกว่านั้นอีก ! ภูทำ
ได้กว่าที่เขาพูดมากกว่านี้อีก !

นี่พูดออกไปแล้วมันต้องทำได้อย่างนั้น ถ้ามันทำไม่ได้ อย่างนั้น พูดออกไปคำพูด
มันกลับมาย้อนเรา แล้วทำลายเรา พอยังทำลายเรานะ ความเชื่อถือไม่มีเลยนะ ความ
เชื่อถือจากคนที่ได้ยิน พอเขาได้ยิน สะสมไป สะสมไป มันไปหมักหมมในใจเขา แล้ว
อย่างนี้พอมีอะไรไป มันรับกันไม่ได้ เพราะคำพูดมันเหมือนกับคนไม่มีหลักมีเกณฑ์

แต่ถ้าคนมีหลักมีเกณฑ์ถ้าพูดสิ่งใดต้องทำตามนั้น พอพูดออกไปแล้วต้องทำ
ตามนั้น เวลาเราพูดเราก็พูดเห็นไหม เราเป็นหัวหน้า เวลาเราพูดไปต้องเป็นอย่างนั้น ต้อง
เป็นอย่างนั้น แล้วใครอย่ามาโกหกนะ เพราะมันเป็นจริตนิสัย เว้นไว้แต่ผิดพลาดแล้ว สิ่ง
ใดที่ผิดแล้วบอกว่า มันพลอไป มันทำผิดไปโดย..นี้พูดกันได้

ความผิดพลาดมีกันทุกคน แต่เวลาพูดออกไป มันทำไม่ได้ แล้วถ้าบ่อยครั้งเข้าไป
จนไม่มีเครดิต ไม่มีที่น่าเชื่อถือ พอไม่มีเครดิต ไม่มีที่น่าเชื่อถือ แล้วไปหว่า
อาหารเขาอีก จะไปแบกรับเขาอีก ต้องโทรศัพท์ไปอ้อนวอนเขาอีก พอพูดไปแล้วจะแก้
เพราะยังแก้มันยังผิด ยิ่งผิดมันยิ่งมัดตัวเอง ยิ่งมัดตัวเองมันยิ่งห่างไกล ไม่มีนะ..

ฉะนั้นบอกไม่ต้องไปยุ่งกับใครเลย มาดูตัวเองให้ได้ เอาใจของตัวเองให้ได้ เอา
หลักใจของเราเอาที่นี้ให้อยู่ เอาที่นี้ให้อยู่แล้ว พอที่นี้อยู่แล้วรู้อย่างไร พูดอย่างนั้น ทำได้
อย่างไร พูดได้แค่นั้น สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์นะ เพราะพูดจริงทำจริง แล้วพอคนอื่นเขา
พูดจริงทำจริงได้ คนมันจะพอใจ เพราะคนมันพอใจนะ พูดจริงทำจริง

เออ ! หลวงตาท่านพูดเองเห็นไหม ออกมาตีตาด แล้วดูเวลาผิด “พระมันไปไหน
กันหมดวะ พระไปไหนกันหมด มันจะไม่ตายกันหมดหรือ”

พอบอก “เวลามันผิดครับ”

“อ้อ ! อย่างนั้นพระห้ามมานะ เราจะกลับไปแก้บ้ำ”

เห็นไหม หัวหน้าที่ผิดได้ หลวงตาท่านมาสารภาพเองว่า “ท่านก็ผิด” ผิดคือแบบ มั่นมองเวลาผิด มันอะไรผิด ความผิดพลาดทุกคนมันมีได้ ผู้ใหญ่ผิดก็ต้องยอมรับว่าผิด เด็กมันถูกหรือมันผิดมันก็ว่าตามนั้น เด็กผิดว่าเด็กได้หมดเลย เวลาผู้ใหญ่ไม่มีผิดเลย ทั้งๆ ที่ผิดเต็มตัว ไม่มีผิดไม่ได้ ผิดก็ต้องคือผิด

อันนี้ไม่ผิดก็คือผิด ลูกผู้ชาย สุภาพบุรุษ ในเมื่อทูลเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน มันอยู่กันร่วมเย็นเป็นสุขนะ แต่ถ้าถูกคนเดียวก่อนผิดหมดเลยอย่างนี้ แล้วความจริงก็คือถูกผิดนั้นนะ แต่คนอื่นถูก แต่มีความเห็นผิดใจ ว่าถูกนี้ถูก คนอื่นนี้ผิดเลย เพราะเขาเห็น ถูกอยู่ เขามีจรรยาทูล แต่เขาเป็นสัมาทูลเขาเห็นว่าถูก ไอ้เราเห็นผิดก็เลยบอกว่าหมุ่คณะ เห็นผิด ไอ้ถูกกับเห็นถูก ไม่ได้..

ของอย่างนี้ในตำราก็มี สิ่งต่างๆ ก็มี ต่างๆ เราต้องค่อยๆ เตือนสติ แล้วกลับมาพิจารณาตัวเอง ว่าตัวเองทำอย่างนี้ถูกต้องไหม แล้วจะเป็นประโยชน์ไหม ถ้าเป็นประโยชน์ขึ้นมา หรือมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเห็นไหม ค่อยๆ แก้ไขไป สิ่งนี้แก้ไขได้เห็นไหม

ใครซึ่งความถูกหรือผิดของหมุ่คณะ หรือพวกเราได้เห็นไหม นี่ซึ่งพุทธพจน์ ถ้ามี พุทธพจน์นั้น ถ้าพุทธพจน์เราค่อยแก้ไข พุทธพจน์ อริยพจน์ พจน์จากภายใน ความต่างๆ เราเกิดกันมา ถ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณย้อนอดีตชาติไป เราโงกเลือดกันมา จิตเรา โงกเลือดกันมา เกิดตายเกิดตายอย่างนี้มาตลอด

ในปัจจุบันมาเกิดชีวิตนี้ก็ว่ายาวไกลนะ วันคืนมันหวน ลำบากทุกข์ยากไปหมด แต่เวลามันเกิดตาย เกิดตาย ไม่มีต้นมีปลายมันขนาดไหน แล้วในปัจจุบันมาเกิดขนาดนี้ แล้ว ตอนนี้อยู่สว่าง เหมือนนักมวยขึ้นเวที เพราะฉะนั้นขึ้นเวทีมีโอกาสชกตามแต่ กำหนดเวลา

นี่ก็เหมือนกัน เกิดมาชาติหนึ่งก็เวลาของเรา แล้วปัจจุบันนี้บวชมาแล้วแต่ใครบวชมา ใครจะมีโอกาสมาบวชได้มากน้อยแค่ไหน นี่ก็เวลาที่เราจะต่อสู้กับกิเลสนะ เวลานี้เวลาเราตื่นตัว คนที่ขึ้นไปบนเวทีนะ สวมนวมพร้อมเลย แล้วมีคู่ต่อสู้

นี่ก็เหมือนกัน เราเชื่อในพุทธศาสนาว่าใจของเรามีกิเลสกับธรรม ธรรมคือสังฆธรรมที่เราพยายามจะฝึกฝนขึ้นมา กิเลสมันมีอยู่แล้ว เพราะกิเลสมันพาเราเกิดมา กิเลสมันคืออวิชชา พาจิตนี้เกิดตาย เกิดตายมา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา

ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะอยู่ในตู้พระไตรปิฎก เรายังไม่มีอะไรเลย ศึกษาขนาดไหนเรายังไม่มีอะไรเลยนะ ไปเข้าค่ายมวย ค่ายมวยบอกเตะซ้าย ยกภาคสูงๆ กลับมาตีเข้า ยังทำอะไรไม่เป็นนะ แล้วเอาขึ้นไปนี่ เงอะๆ งะๆ เงอะๆ งะๆ แล้วทำอย่างไรจะไปสู้กับกิเลส มันยังทำอะไรไม่ได้เลย

นี่เวลาของเรามีขนาดไหน เราจะสู้ เราจะสู้ว่าสังฆธรรม กิเลสมันมีอยู่แล้วนะ คู่ต่อสู้ขึ้นไป เดินเข้าไปมันทิ่มแทงทุกที จิตของเรามันจะโดนกิเลสกระทืบอยู่ตลอดเวลา มันอัดเราอยู่แล้ว สังฆธรรมอยู่ไหน ? เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาจะต่อสู้กับมัน ตั้งสติไว้แล้วแก้ไข ทำให้มันย่อยๆ ตัวลง แล้วตั้งสติดูแล กลับกรองขึ้นมาเห็น ไหม

กลิ่นของศีล มันหอมทวนลม กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรม ถ้าคนดีเห็นไหม คนโง่เป็นคนดี คนนี้เป็นคนดี มันพูดต่อปากต่อปากไป แต่ถ้าเราพูดแล้วผิดพลาด พูดแล้วเหยียบย่ำ พูดแล้วถากถาง พูดอย่างทำอย่าง กลิ่นของอย่างนี้มันก็ขจรไป แล้วใครจะไปแก้ไขมันล่ะ

หมู่คณะพยายามจะแก้ไขเพื่อน มิตรเทียม ! พอมิตรเซกระที่บช้ำ มิตรเพียงแต่ยังไม่ทันพูดผิดเลย เอาข่าวนั้นไปโพนทะนา มิตรเทียมมิตรนะ มิตรเทียมมิตร

มิตรแท้ ! มิตรแท้ของเราเห็นไหม คนนี้พูดผิด เราเตือนเห็นไหม คนอื่นเขามาต่อว่ามิตรของเรา เราจะแก้ไขปกป้องแทนให้ได้ นี่มิตรแท้

มิตรแท้เกิดอย่างไร เราจะรักษามิตรภาพของหมู่คณะของเราอย่างไร เรายังรักษามิตรภาพต้องมีความเสมอภาคเห็นไหม

ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลยนะ ท่านเป็นบ๊วยอยู่ที่หนองผือ หลวงตาท่านบอกว่า ท่านเป็นบ๊วยประจำวัดเลย เพราะเป็นหัวหน้า เป็นคนพาพวกเขาทำ เป็นคนทุกอย่างไง

เราจะเปิดมิตรแท้ มิตรแท้เห็นใหม่ เราต้องดูแล เราต้องเอาหัวใจเขา ใจเขา ใจเรา ใจเขาคิดอย่างไร ทุกคนปรารถนาอย่างไร ทุกคนอยากได้อะไร กินน้ำ เรากินน้ำ กินน้ำ พร้อมกัน เอาแก้วน้ำมาตั้งด้วยกัน ต่างคนต่างได้น้ำดื่มคนละแก้ว เออ ! กินด้วยกัน

กินน้ำ กูนั่งกินน้ำของคุณเดียว มึงนั่งคูกูกินนะ มึงจะมีมิตรใหม่ มิตรจะเกิดขึ้นมาได้ใหม่ มิตรแท้เราเอาใจเขามาใส่ใจเรา ทุกคนต้องกิน ทุกคนต้องการคุณงามความดีทั้งนั้น ทุกคนต้องการความเสมอภาคทั้งนั้น มิตรแท้ ! สิ่งที่เป็นมิตรแท้ มิตรเทียมหาที่ไหนก็หาได้

แต่มิตรแท้มันหาได้ยาก มิตรแท้เกิดจากคุณสมบัติของเราก่อนนะ “ถ้าเราเองเรายังทำตัวเราเองไม่เป็นที่น่าเชื่อถือ แล้วเราจะหามิตรแท้จากที่ไหน” มิตรแท้จะเกิดขึ้นมาจากน้ำใจของเรา การเสียสละของเรา การเห็นใจเขา เห็นใจเราเห็นใหม่ นี่สัจปายะ

หมู่คณะเป็นสัจปายะนะ เราว่าเราก็เที่ยวมาเยอะ ไม่ใช่วัดรอยทุกคนนะ ว่าครูบาอาจารย์พูดทุกๆ องค์ เราก็เที่ยวมาและก็ผ่านสังคมา เราก็ผ่านสังคมา เราก็ว่าเราก็เป็นธรรมพอสมควร นี่มิตรแท้ที่เราเจอจากกัน พูดแต่ความจริงนะ อย่าพูดพล่อยๆ อย่าพูดสักแต่ว่าพูด แล้วคิดว่าพูดแล้วคนอื่นจะไม่คิด

โคนันทิวีสาลเจ้าของทำพนันกันนะ ทั้งๆ ที่กำลังมันมหาศาล มันลากเกวียนได้เป็นพันๆ เล่ม เวลาด้วยความห่อเหิม “ไป ! ไอ้โค.. ไอ้โคทีก.. มึงจงลากเกวียนกูไป” มันนอนมันไม่ไปเลย เสียพนันจนหมดเนื้อหมดตัวเห็นใหม่

สุดท้ายโคนันทิวีสาลแก้ตัวใหม่ “อ้าว!! พ่อโค เดินตามนะ” มันได้ ! “คำพูด.. คำพูดสำคัญนะ”

คำพูดสำคัญ มันถากถางกันด้วยปากคน คนเราถากถางกันด้วยปาก แล้วเวลาทำอะไรไปเราไม่ได้คิดใจ เพราะคิดว่าเราพูดได้ ทุกคนจะยอมฟังเรา เขาฟัง.. เขาฟังต่อหน้า นี่แหละ รับหลังเขาฟังใหม่

อย่าแต่ว่าใครฟังเลย กิเลสของมันยังไม่ฟังเราเลย กิเลสของมันยังไม่ฟังเราเลย เราคิดสิ่งใด มันได้สมความปรารถนาของใจเราไหม ? กิเลสเราเองมันไม่ยอมรับเลย แล้วใครมันจะฟัง คำไม่ดีไม่มีใครฟังหรอก

แต่ถ้าไม่มีใครฟัง เราสอนขนาดนี้ละ แต่เวลาทำไมเราพูด คำพูดของเราทำไมพูดอย่างที่เราพูดอยู่ทุกวันนี้ละ ไอ้เราพูดอยู่ทุกวันนี้มันพูดเป็นสันดาน แต่คนอยู่กับเรามันจะเห็นเลยว่าคำพูดของเรากับพฤติกรรมของมันไปกันได้ไหม

บอกคุณหญิงคุณละครต้องขออนุตัว จะสอนคนอื่นต้องสอนตัวเองก่อน คำพูดของเรานั้นก็บวชมา มิ่ง ภู เราชุดงค์ไป คำว่า “มิ่ง.. ภู..” มันกลับมาทำลายเรา เยอะมาก บางวัดเขาไล่เราออกจากวัดไม่ให้เราอยู่เลยแหละ คำว่า “ภู” เขาจับไม่ได้

เราเคยโดนไล่ออกจากวัดแล้วไอ้เรื่องชุดงค์ไป “มิ่ง.. ภู” ทำไมไม่พูด “ท่าน.. ผม” ทำไมไม่พูด “ครับ.. ผม” ทำไม “มิ่ง.. ภู” เขาจับไม่ได้ เขาจับไม่ได้

แต่ด้วยนิสัยของเรา “ภูก็คือผม.. มิ่งก็คือท่าน” เพราะผม ท่านกับมิ่ง ภูก็คือสมมุติอันเดียวกัน.. มิ่ง ภู ก็คือ ครับผมนี้แหละ โวย แต่ “ครับผมของภูอะทำไม ?” แล้วภูก็ทำให้มิ่งเห็นอะ ก็มีภูนี้แหละก็คือครับผมของภู เอวัง